

i det første Tilfælde fastsatte Straf, foreslaaer Udvalget, at Paragraphen affattes saaledes (Endringsforslag Nr. 85): „Har en forsætlig udøvet Begemsfornærmelse havt Døden til Følge, og den Skyldige, skjøndt han ikke har villet Døden, dog har maattet forudsee denne som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen, ansees han med Strafarbejde fra 2 til 12 Aar“.

Saafernt dette Forslag maatte vinde Bifald, vil ligeledes § 186 være at forandre saaledes, at Ordene „eller . . . 3 Maaneders“ udgaae (Endringsforslag Nr. 86).

Naar Paragraphen affattes efter ovenstaaende Forslag, vil det tillige undgaaes, at dens Bestemmelse bringes til Anvendelse i Tilfælde, hvor det maatte være tvivlsomt, om Gjerningsmanden har været sig Handlingens Farlighed bevidst, hvorimod Udkastets Bestemmelser turde aabne en Mulighed for, at man i disse Tilfælde vilde ansee sammes første Stykke anvendelig.

Selv om Drabet maa betegnes som forsætligt, vil der fremdeles kunne indtræde en betydelig Forskjel i dets Strafbarhed paa Grund af den forbryderiske Villies forskellige Frihed og Styrke. Manddrab hører som bekendt til de Handlinger, der udøves i meget forskellige Sindsstemninger og af meget forskellige Bevegrunde, og paa Grund af dens store Strafbarhed vil det være af Bigtighed at tillægge enhver herhen hørende Omstændighed den rette Betydning. Medens det saaledes i en væsentlig Grad vil bidrage til at forøge Handlingens Strafbarhed, at den er udøvet med Overlæg, vil det paa den anden Side give Drabet en betydelig ringere Strafverdighed, naar det er udøvet i en af den Dræbte fremkaldt oprørt Sindsstilstand. I den førstnævnte Henseende ere Reglerne givne i Udkastets § 187 og i den sidste i § 184 og § 186. Det kan blot bemærkes, at medens vor Lovgivning i et vidt Omfang kjender saadanne grove Drab, for hvilke endog stærket Livsstraf anvendes (D. L. 6—9—1, 12, Frdn. 4. Oct. 1830, § 10 og flere ældre endnu bestaaende Forordninger), findes der ikke i Lovgivningen at være taget væsentligt Hensyn til det

sibst anførte Forhold (isfr. dog den beslægtede Bestemmelse i L. 6—12—4 og Hviesteretsdom 18. Febr. 1863, Tidenden S. 826), og Udkastets Bestemmelse herom maa vistnok ganstke billiges.

Hvad Forstriften i § 187 angaaer, er det en Betingelse, at Drabshensigten selv har været overlagt, og dette Forhold vil saaledes blive Lovgivningens Begreb om „Mord“. Udtrykket „med Overlæg“ er vistnok heldig valgt, og navnlig at foretrække for det i Frdn. 4. Octbr. 1833 brugte „med foregaaende Overlæg“. Dette Sidste forudsætter nemlig alene, at der skal være hengaaet nogen Tid mellem Beslutningen og Udførelsen, medens det dog maa erkjendes, at der, selv hvor dette har fundet Sted, vil kunne gives Tilfælde, hvor Gjerningsmanden i den hele mellemliggende Tid har befundet sig i en saa oprørt Tilstand, at en egentlig rolig Overveelse af Handlingens Betydning derved er bleven udelukket, og hvor Forholdet derfor i sit Væsen maa betragtes som simpelt forsætligt Drab. I Overensstemmelse med det i Cap. 2 Anførte foreslaaer Udvalgets Fleertal at sætte Straf af Tugthunsarbejde paa Livstid ved Siden af Livsstraf. (Endringsforslaget Nr. 87.)

Foruden denne Bestemmelse om Mord kjen- der Udkastet kun eet grovt Drab, nemlig paa Slægtning i opstigende Linie eller Egteskælle, med hvem Drabsmanden lever i Samliv. Da Livsstraf i alt Fald kun bør idømmes som yderste Nødmiddel, vil det vistnok vinde Bifald, at man har begrændset denne Strafs Anvendelse til de heromhandlede Tilfælde, og navnlig tilfidesat Reglen i Frdn. 16. Octbr. 1697, der bestemmer kvalificeret Livsstraf for med frit Forsæt og Beraad Hu at myrde sin Egteskælle, sin Herre eller Huusbond, sin Frue eller Madmoder eller nogen af deres Børn. Udvalget foreslaaer derhos i Overensstemmelse med hvad oftere er bemærket, at Tugthunsarbejde paa Livstid sættes som alternativ Straf (Endring Nr. 88).

Det skal endnu kun bemærkes, at Fastsættelsen af Straf for Drab, udøvet af en Fange paa Fangevogter, Opshusmand eller anden